ततो विदूरथस्तस्मात् सार्वभौमस्ततो ऽभवत् ।
जयसेनस्ततस्तनयो राधिको ऽतो ऽयुतो ह्यभूत् ॥ १० ॥
ततश्च क्रोधनस्तस्माद्देवातिथिरमुष्य च ।
ऋष्यस्तस्य दिलीपो ऽभूत् प्रतीपस्तस्य चात्मजः ॥ ११ ॥
देवापिः शंतनुस्तस्य बाह्लीक इति चात्मजाः ।
पितृराज्यं परित्यज्य देवापिस्तु वनं गतः ।
अभवच्छंतनू राजा प्राञ्चहाभिषसंज्ञितः ॥ १२ ॥
यं यं कराभ्यां स्पृशति जीर्णं यौवनमेति सः ।
शान्तिमाप्नोति चैवाग्र्यां कर्मणा तेन शंतनुः ॥ १३ ॥
समा द्वादश तद्राज्ये न ववर्ष यदा विभुः ।
शंतनुर्ब्राह्मणैरुक्तः परिवेत्तायमग्रभुक् ॥ १४ ॥
राज्यं देह्यग्रजायाशु पुरराष्ट्रविवृद्धये ।
एवमुक्तो द्विजैर्ज्येष्ठं ह्यन्दयामास सो ऽब्रवीत् ॥ १५ ॥
तन्मन्त्रिप्रहितैर्विप्रैर्वेदाद्विभ्रंशितो गिरा ।
वेदवादातिवादान् वै तदा देवो ववर्ष ह ॥ १६ ॥
देवापिर्योगमास्थाय कलापग्राममाश्रितः ।
सोमवंशे कलौ नष्टे कृतादौ स्थापयिष्यति ॥ १७ ॥
बाह्लीकात् सोमदत्तो ऽभूद्भूरिर्भूरिश्रवास्ततः ।
शलश्च शंतनोरासीद्गङ्गायां भीष्म आत्मवान् ॥ १८ ॥
सर्वधर्मविदां श्रेष्ठो महाभागवतः कविः ।
वीरयूथाग्रणीर्येन रामो ऽपि युधि तोषितः ॥ १९ ॥
शंतनोर्दासकन्यायां जज्ञे चित्राङ्गदः सुतः ।